

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

16 päivänä maaliskuuta 2023*

Ennakkoratkaisupyyntö – Jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentäminen –
Maksupalvelut sisämarkkinoilla – Direktiivi 2007/64/EY – 47 artiklan 1 kohdan a alakohta –
Maksutoimeksiannon vastaanottamisen jälkeen maksajalle annettavat tiedot – 58, 60
ja 61 artikla – Maksupalveluntarjoajan vastuu oikeudettomista maksutapahtumista –
Kyseisen palveluntarjoajan velvollisuus palauttaa oikeudettomien maksutapahtumien määrät –
Puitesopimukset – Kyseisen palveluntarjoajan velvollisuus ilmoittaa maksajalle maksunsaajaa
koskevat tiedot

Asiassa C-351/21,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka justice de paix du canton de Forestin (Forestin kantonin rauhantuomioistuim, Belgia) on esittänyt 13.4.2021 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 4.6.2021, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

ZG

vastaa

Beobank SA,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja E. Regan sekä tuomarit D. Gratsias, M. Ilešič, I. Jarukaitis ja Z. Csehi (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: M. Szpunar,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- ZG, edustajanaan C. Sarli, avocate,
- Beobank SA, edustajanaan D. Bracke, advocaat,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

- Belgian hallitus, asiamiehinään M. Jacobs, C. Pochet ja L. Van den Broeck,
- Tšekin hallitus, asiamiehinään J. Očková, M. Smolek ja J. Vlácil,
- Euroopan komissio, asiamiehinään T. Scharf ja H. Tserepa-Lacombe,

kuultuaan julkisasiamiehen 7.7.2022 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,
on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee maksupalveluista sisämarkkinoilla, direktiivien 97/7/EY, 2002/65/EY, 2005/60/EY ja 2006/48/EY muuttamisesta ja direktiivin 97/5/EY kumoamisesta 13.11.2007 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2007/64/EY (EUVL 2007, L 319, s. 1) 38 artiklan a alakohdan tulkintaa.
- 2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat ZG ja Beobank SA, joka on belgialainen pankki ja jossa pääasian kantajalla on pankkitili, ja jossa on kyse kahdesta maksutapahtumasta, jotka on suoritettu kantajan pankkikortilla ja joita hän pitää oikeudettomina maksutapahtumina.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

- 3 Direktiivin 2007/64 johdanto-osan 1, 21, 23, 27, 40, 43 ja 46 perustelukappaleessa todettiin seuraavaa:
 - ”(1) Sisämarkkinoiden toteuttamiseksi on tärkeää, että kaikki [Euroopan] yhteisön sisäiset rajat poistetaan, jotta tavaroiden, henkilöiden, palvelujen ja pääoman on mahdollista liikkua vapaasti. Maksupalvelujen yhtenäismarkkinoiden asianmukainen toiminta on sen vuoksi keskeistä. – –
 - –
 - (21) Tässä direktiivissä olisi määritettävä maksupalveluntarjoajien velvollisuudet antaa tietoja maksupalvelunkäyttäjille, jotta nämä saisivat maksupalveluista kaikkialla yhtä korkeatasoista ja selkeää tietoa voidakseen tehdä perusteltuja valintoja ja voidakseen vertailla palvelutarjontaa EU:ssa. Avoimuuden nimissä tässä direktiivissä olisi säädettävä yhdenmukaistetuista vaatimuksista, joita tarvitaan sen varmistamiseksi, että maksupalvelunkäyttäjälle annetaan tarvittavat ja riittävät tiedot sekä maksupalvelusopimuksesta että maksutapahtumista. Yhtenäisten maksupalvelumarkkinoiden moitteettoman toiminnan edistämiseksi jäsenvaltioiden tulisi voida säätää vain tämän direktiivin mukaisista tietojenantosäännöksistä.
 - –

(23) Vaadittavat tiedot olisi suhteutettava käyttäjien tarpeisiin, ja ne olisi välitettävä vakioidulla tavalla. Erillistä maksutapahtumaa koskevien tietojenantovaatimusten olisi kuitenkin oltava erilaiset kuin vaatimukset, jotka koskevat useita maksutapahtumia kattavaa puitesopimusta.

--

(27) Tavassa, jolla maksupalveluntarjoajan on annettava vaaditut tiedot maksupalvelunkäyttäjälle, olisi otettava huomioon maksupalvelunkäyttäjän tarpeet sekä käytännön tekniset näkökohdat ja kustannustehokkuus riippuen siitä, mitä kyseisessä maksupalvelusopimuksessa on sovittu. --

--

(40) Täysin yhdenmetylle automaattiselle maksujen käsittelylle (straight-through processing) ja maksupalvelunkäyttäjien välisten veloitteiden noudattamisen oikeusvarmuudelle on välttämätöntä, että maksajan siirtämä rahamäärä olisi hyvitetty maksunsaajan tilille kokonaisuudessaan. --

--

(43) Maksujen tehostamiseksi kaikkialla yhteisössä olisi säädettävä, että kaikkien sellaisten maksajan käynnistämien maksujen, tilisiirrot ja rahansiirrot mukaan luettuina, jotka ovat euromääräisiä tai euroalueen ulkopuolisen jäsenvaltion valuutan määräisiä, toteuttamisajan tulisi olla enintään yksi päivä. -- Ottaen huomioon, että kansalliset maksuinfrastruktuurit ovat usein hyvin tehokkaita, jäsenvaltioiden olisi sallittava pitää voimassa tai asettaa tarvittaessa yhtä työpäivää lyhyempi toteuttamisaika, jotta palvelutaso ei heikentyisi nykyisestä.

--

(46) Maksujärjestelmän kitkattoman ja tehokkaan toiminnan edellytyksenä on, että käyttäjä voi luottaa siihen, että maksupalveluntarjoaja toteuttaa maksutapahtuman oikein ja sovitussa ajassa. Yleensä palveluntarjoaja voi arvioida riskit, joita maksutapahtumaan sisältyy. Juuri palveluntarjoaja on se, joka tarjoaa maksujärjestelmän, tekee järjestelyjä väärin kohdistettujen varojen palauttamiseksi ja päättää useimmissa tapauksissa maksutapahtumassa mukana olevista välittäjistä. Näiden näkökohtien perusteella on täysin asianmukaista asettaa maksupalveluntarjoaja vastuuseen käyttäjältä hyväksymänsä maksutapahtuman toteuttamisesta, epätavallisia ja ennalta arvaamattomia olosuhteita lukuun ottamatta sekä lukuun ottamatta maksunsaajan maksupalveluntarjoajan tekoja ja laiminlyöntejä, jos ainoastaan maksunsaaja on vastuussa maksupalveluntarjoajan valinnasta. Jotta maksaja ei kuitenkaan jäisi ilman suojaa sellaisissa epätodennäköisissä tapauksissa, joissa saattaa jäädä epäselväksi (non liquet), onko maksunsaajan maksupalveluntarjoaja asianmukaisesti vastaanottanut maksettavan määrän vai ei, todistustaakan olisi oltava maksajan maksupalveluntarjoajalla. Pääsääntöisesti voidaan odottaa, että välittävä laitos, tavallisesti 'neutraali' elin kuten keskuspankki tai selvitysyhteisö, joka siirtää maksettavan määrän lähettävältä maksupalveluntarjoajalta vastaanottavalle maksupalveluntarjoajalle, säilyttää tilitiedot ja voi toimittaa ne jälkimmäiselle aina tarvittaessa. Aina kun maksettava määrä on maksettu vastaanottavan maksupalveluntarjoajan tilille, maksunsaajalle pitäisi syntyä välittömästi oikeus vaatia omaa maksupalveluntarjoajaansa hyvittämään maksu hänen omalle tililleen."

4 Kyseisen direktiivin 4 artiklan, jonka otsikko on ”Määritelmät”, sanamuoto oli seuraava:

”Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

--

4) ’maksulaitoksella’ oikeushenkilöä, jolle on tämän direktiivin 10 artiklan mukaisesti myönnetty toimilupa maksupalvelujen tarjoamiseen ja toteuttamiseen kaikkialla yhteisössä;

5) ’maksutapahtumalla’ maksajan tai maksunsaajan käynnistämää toimenpidettä, jossa on kyse varojen asettamisesta käytettäväksi, siirtämisestä tai nostamisesta maksajan ja maksunsaajan välisistä velvoitteista riippumatta;

--

7) ’maksajalla’ joko luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka on maksutilin haltija ja joka antaa maksutoimeksiannon kyseiseltä maksutililtä tai, jos maksutiliä ei ole, luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka antaa maksutapahtumaa koskevan toimeksiannon;

8) ’maksunsaajalla’ luonnollista tai oikeushenkilöä, joka on tarkoitettu maksutapahtuman kohteena olevien varojen vastaanottajaksi;

9) ’maksupalveluntarjoajalla’ 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja laitoksia ja luonnollisia tai oikeushenkilöitä, joihin sovelletaan 26 artiklassa säädettyä poikkeusta;

10) ’maksupalvelunkäyttäjällä’ luonnollista tai oikeushenkilöä, joka käyttää maksupalvelua joko maksajan tai maksunsaajan tai molempien ominaisuudessa;

11) ’kuluttajalla’ luonnollista henkilöä, jonka tässä direktiivissä tarkoitettut maksupalvelusopimukset eivät liity hänen elinkeinonsa tai ammattinsa harjoittamiseen;

12) ’puitesopimuksella’ maksupalvelusopimusta, jota sovelletaan tulevien erillisten ja peräkkäisten maksutapahtumien toteuttamiseen ja joka voi sisältää maksutilin perustamista koskevat velvollisuudet ja ehdot;

--”

5 Mainitun direktiivin III osastoon, jonka otsikko oli ”Maksupalveluehtojen avoimuus ja tietojenantovaatimukset”, sisältyi 2 luku, jonka otsikko oli puolestaan ”Erilliset maksutapahtumat”.

6 Saman direktiivin 38 artiklan, jonka otsikko oli ”Maksutoimeksiannon vastaanottamisen jälkeen maksajalle annettavat tiedot”, a alakohdassa säädettiin seuraavaa:

”Maksajan maksupalveluntarjoajan on välittömästi maksutoimeksiannon vastaanottamisen jälkeen annettava maksajalle tai asetettava tämän saataville, samalla tavoin kuin on säädetty 36 artiklan 1 kohdassa, seuraavat tiedot:

a) viite, jonka avulla maksaja voi tunnistaa maksutapahtuman, ja tarvittaessa maksunsaajaa koskevat tiedot”.

7 Direktiivin 2007/64 III osastoon sisältyvässä 3 luvussa, jonka otsikko oli ”Puitesopimukset”, olevan 41 artiklan, jonka otsikko oli ”Ennakolta annettavat yleiset tiedot”, 1 kohdassa säädettiin seuraavaa:

” – Tiedot ja ehdot on annettava helposti ymmärrettävin termein selkeässä ja ymmärrettävässä muodossa sen jäsenvaltion virallisella kielellä, jossa maksupalvelua tarjotaan, tai millä tahansa muulla osapuolten sopimalla kielellä.”

8 Kyseisen direktiivin 47 artiklan, jonka otsikko oli ”Maksajalle yksittäisistä maksutapahtumista annettavat tiedot”, 1 ja 2 kohdassa säädettiin seuraavaa:

”1. Maksajan maksupalveluntarjoajan on sen jälkeen kun yksittäisen maksutapahtuman summa on veloitettu maksajan tililtä tai, jos maksaja ei käytä maksutiliä, kun maksutoimeksianto on vastaanotettu, ilman aiheetonta viivytystä ilmoitettava maksajalle jäljempänä mainitut tiedot siten kuin 41 artiklan 1 kohdassa säädetään:

- a) viite, jonka avulla maksaja voi tunnistaa kunkin maksutapahtuman, ja tarvittaessa maksunsaajaa koskevat tiedot;
- b) maksutapahtuman määrä valuutassa, jossa maksajan maksutiliä veloitetaan tai jota käytetään maksutoimeksiannossa;
- c) maksutapahtumaa koskevien kulujen määrä ja tarvittaessa niiden erittely, tai korkojen määrä, joka maksajan on suoritettava;
- d) tarvittaessa maksajan maksupalveluntarjoajan maksutapahtumassa käyttämä vaihtokurssi ja maksutapahtuman summa valuutan muuntamisen jälkeen; ja
- e) tililtäoton arvopäivä tai maksutoimeksiannon vastaanottopäivä.

2. Puitesopimukseen voi sisältyä ehto, jonka mukaan 1 kohdassa tarkoitetut tiedot on annettava tai asetettava saataville määrääjain vähintään kerran kuukaudessa ja sovitulla tavalla siten, että maksaja voi tallentaa ja tulostaa tiedot uudelleen muuttumattomina.”

9 Mainitun direktiivin 58 artiklassa, jonka otsikko oli ”Ilmoitus oikeudettomista tai virheellisesti toteutetuista maksutapahtumista”, säädettiin seuraavaa:

”Maksupalvelunkäyttäjällä on oikeus saada maksupalveluntarjoajalta hyvitys vain siinä tapauksessa, että hän ilmoittaa maksupalveluntarjoajalleen oikeudettomasta tai virheellisesti toteutetusta, muun muassa 75 artiklassa tarkoitettuun vaatimukseen oikeuttavasta maksutapahtumasta ilman aiheetonta viivytystä sen havaittuaan. Ilmoitus on kuitenkin tehtävä viimeistään 13 kuukauden kuluessa tilin veloituspäivästä, paitsi sellaisessa tapauksessa, jossa maksupalveluntarjoaja ei ole antanut tai asettanut saataville maksutapahtumaa koskevia tietoja III osaston mukaisesti.”

10 Saman direktiivin 59 artiklan, jonka otsikko oli ”Maksutapahtumien todentamista ja toteuttamista koskevat todisteet”, sanamuoto oli seuraava:

”1. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että maksupalvelunkäyttäjän kiistäessä hyväksyneensä toteutetun maksutapahtuman tai väittäessä, että maksutapahtuma on virheellisesti toteutettu, hänen maksupalveluntarjoajansa on näytettävä, että maksutapahtuma oli todennettu, oikein kirjattu ja merkitty tileille eikä siihen ollut vaikuttanut tekninen vika tai muu häiriö.

2. Jos maksupalvelunkäyttäjä kiistää hyväksyneensä toteutetun maksutapahtuman, se että maksupalveluntarjoaja on kirjannut maksuvälineen käytön, ei välttämättä sinänsä riitä osoittamaan, että maksaja olisi hyväksynyt maksutapahtuman tai että maksaja olisi toiminut petollisesti tai laiminlyönyt tarkoituksellisesti tai törkeän huolimattomasti yhtä tai useampaa 56 artiklassa tarkoitettua velvollisuuttaan.”
- 11 Direktiivin 2007/64 60 artiklassa, jonka otsikko oli ”Maksupalveluntarjoajan vastuu oikeudettomista maksutapahtumista”, säädettiin seuraavaa:
- ”1. Jäsenvaltioiden on 58 artiklan soveltamista rajoittamatta varmistettava, että jos maksutapahtuma on toteutettu oikeudettomasti, maksajan maksupalveluntarjoaja palauttaa maksajalle kyseisen maksutapahtuman summan välittömästi ja tarvittaessa palauttaa veloitettua maksutilin sellaiseen tilaan, jossa se olisi ollut ilman oikeudettoman maksutapahtuman toteuttamista.
2. Muu rahallinen korvaus voi määräytyä maksajan ja hänen maksupalveluntarjoajansa väliseen sopimukseen sovellettavan lain mukaisesti.”
- 12 Kyseisen direktiivin 61 artiklan, jonka otsikko oli ”Maksajan vastuu oikeudettomista maksutapahtumista”, 1–3 kohdassa säädettiin seuraavaa:
- ”1. Poiketen siitä, mitä 60 artiklassa säädetään, maksaja on enintään 150 euroon saakka vastuussa oikeudettomiin maksutapahtumiin liittyvistä menetyksistä, jotka aiheutuvat kadonneen tai varastetun maksuvälineen käytöstä tai, jos maksaja on jättänyt huolehtimatta henkilökohtaisten turvatekijöiden säilymisestä, maksuvälineen väärinkäytöstä.
2. Maksajan on vastattava kaikista menetyksistä, jotka johtuvat sellaisista oikeudettomista maksutapahtumista, jotka hän on aiheuttanut toimimalla petollisesti tai laiminlyömällä tarkoituksellisesti tai törkeän huolimattomasti yhtä tai useampaa 56 artiklassa tarkoitettua velvollisuuttaan. Tällaisissa tapauksissa ei sovelleta tämän artiklan 1 kohdassa mainittua enimmäissummaa.
3. Jäsenvaltiot voivat tapauksissa, joissa maksaja ei ole toiminut petollisesti tai laiminlyönyt tarkoituksellisesti 56 artiklan mukaisia velvollisuuksiaan, vähentää maksajan artiklan 1 ja 2 kohdan mukaista vastuuta, ottaen huomioon erityisesti maksuvälineeseen liitetyt henkilökohtaiset turvatekijät ja olosuhteet, joissa maksuväline katosi, varastettiin tai tuli väärinkäytetyksi.”
- 13 Mainitun direktiivin 86 artiklan, jonka otsikko oli ”Täysi yhdenmukaistaminen”, 1 kohdassa säädettiin, että ”jäsenvaltiot eivät saa pitää voimassa tai ottaa käyttöön muita kuin tässä direktiivissä annettuja säännöksiä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta – 61 artiklan 3 kohdan – soveltamista siltä osin kuin tähän direktiiviin sisältyy yhdenmukaistettuja säännöksiä”.

Belgian oikeus

- 14 Belgian talouslainsäädännöstä annetun lain (code de droit économique), sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasiassa (jäljempänä talouslainsäädännöstä annettu laki), VII.18 §:n 1 momentissa säädettiin seuraavaa:

”Maksajan maksupalveluntarjoajan on sen jälkeen, kun yksittäisen maksutapahtuman summa on veloitettu maksajan tililtä tai, jos maksaja ei käytä maksutiliä, kun maksutoimeksianto on vastaanotettu, ilman aiheetonta viivytystä ilmoitettava maksajalle jäljempänä mainitut tiedot siten kuin VII.12 §:n [1 momentissa] säädetään:

1° viite, jonka avulla maksaja voi tunnistaa kunkin maksutapahtuman, ja tarvittaessa maksunsaajaa koskevat tiedot”.

- 15 Talouslainsäädännöstä annetun lain VII.35 §:ssä säädettiin seuraavaa:

”Jos maksutapahtuma on toteutettu oikeudettomasti, maksajan maksupalveluntarjoajan on varmistettavaan ensi arviolta, ettei maksaja ole toiminut vilpillisesti, palautettava maksajalle kyseisen maksutapahtuman summa välittömästi, tarvittaessa sille kertyneine korkoineen, ja tarvittaessa palautettava veloitettu maksutili sellaiseen tilaan, jossa se olisi ollut ilman oikeudettoman maksutapahtuman toteuttamista, tämän kuitenkin rajoittamatta VII.33 §:n soveltamista.

Maksajan maksupalveluntarjoajan on korvattava myös mahdolliset muut tilinhaltijalle aiheutuneet taloudelliset seuraukset, erityisesti korvauskelpoisten vahinkojen määrittämisestä aiheutuneet kulut.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

- 16 Belgiassa asuvalla ZG:llä on Belgiassa Beobank-pankissa pankkitili, johon hänellä on pankkikortti.
- 17 ZG oleskeli Valenciassa (Espanja) 20.4. ja 21.4.2017 välisenä yönä. Ensimmäinen 100 euron suuruinen maksu suoritettiin hänen pankkikortillaan klo 0.35 laitoksessa, jonka tarkasta luonteesta pääasian asianosaiset ovat erimielisiä. Samalla pankkikortilla ja samalla mobiilimaksupäätteellä suoritettiin sen jälkeen kaksi maksua, joista klo 1.35 suoritettu maksu oli määrältään 991 euroa ja klo 2.06 suoritettu maksu 993 euroa. Neljäs maksu, joka oli määrältään 994 euroa, suoritettiin klo 2.35, mutta maksu hylättiin.
- 18 ZG ei riitautta ensimmäistä maksua, joka on määrältään 100 euroa, mutta hän riitauttaa toisen ja kolmannen maksun (jäljempänä pääasiassa kyseessä olevat maksut). Hän esittää ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa, ettei hän enää muista, mitä tapahtui sen jälkeen, kun hän oli nauttinut juoman kyseisessä laitoksessa. Hän ei muista myöskään kyseisen laitoksen nimeä eikä osoitetta ja väittää joutuneensa petoksen uhriksi, mikä helpottui, koska hän oli huumaavan aineen vaikutuksen alaisena.
- 19 ZG sulki pankkikorttinsa 23.4.2017 ja teki 29.4.2017 Brysselin poliisille (Belgia) rikosilmoituksen, jonka mukaan hänen pankkikorttinsa oli varastettu ja sitä oli käytetty väärin.

- 20 Pääasian kantaja vaatii justice de paix du canton de Forestissa (Forestin kantonin rauhantuomioistuim, Belgia), joka on ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin, 500 euron suuruisen vahingonkorvauksen lisäksi, että pääasiassa kyseessä olevien maksujen, joita hän pitää talouslainsäädännöstä annetun lain VII.35 §:ssä tarkoitetulla tavalla oikeudettomina, määrä eli 1 984 euroa palautetaan hänelle.
- 21 Beobank kiistää ZG:n näkemyksen tosiseikoista ja kieltäytyy palauttamasta kyseisiä maksuja, koska se katsoo, että maksut hyväksyttiin tai ainakin että ZG toimi törkeän huolimattomasti.
- 22 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan on tärkeää tietää, kuka kyseisten maksujen saaja on. Petos, jonka kolmas henkilö tekee uhrin pankkikortilla, merkitsee kyseisen tuomioistuimen mukaan pääsääntöisesti sitä, että petoksen tekijä voi tehdä ostoksia tai käteisnostoja. ZG:n väitteiden mukaan petoksesta saatu hyöty on nyt käsiteltävässä asiassa kuitenkin siirtynyt kolmannen henkilön pankkitilille.
- 23 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että ZG:n edustajan vaatimuksesta Beobank ilmoitti ainoastaan asianomaisen maksupäätteen viitenumeron ja sijaintipaikan yksilöimättä pääasiassa kyseessä olevien maksujen saajaa muutoin kuin maininnalla ”COM SU VALENCIA ESP”. Kyseinen tuomioistuin täsmentää, että pääasian käsittelyä lykättiin suullisen käsittelyn jälkeen, jotta Beobank voisi esittää täsmennyksiä tältä osin, mutta Beobank ei lopulta esittänyt niitä vaan totesi, ettei se ollut saanut lisätietoja ATOSilta, joka hallinnoi kyseistä maksupäätettä. Beobankin mukaan juuri kyseisten maksujen saaja eli espanjalainen pankki Sabadell on kieltäytynyt antamasta asianomaista kauppiasta koskevia tunnistetietoja.
- 24 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin viittaa talouslainsäädännöstä annetun lain VII.18 §:ään ja katsoo tarpeelliseksi selvittää, oliko asianomaisella pankilla kyseisen säännöksen nojalla keinoja koskeva velvoite vai tulosta koskeva velvoite siltä osin kuin on kyse tällaisten tietojen ilmoittamisesta. Jos unionin tuomioistuimen tulkinnasta seuraa, että Beobank ei ole täyttänyt velvoitteitaan, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo voivansa ”tämän perusteella tehdä johtopäätöksiä [pankin velvollisuudesta] palauttaa riidanalaisten maksutapahtumien määrät ja/tai siihen, että mahdollisuus saada varat takaisin kolmannelta henkilöltä on menetetty, perustuvasta vahingonkorvausvaatimuksesta”.
- 25 Beobank väittää ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa, että talouslainsäädännöstä annetun lain VII.18 §:ssä asetetaan asianomaiselle pankille ainoastaan keinoja koskeva velvoite eli velvoitetaan se yksinomaan toimittamaan tiedot, jotka sen kirjeenvaihtajapankki on sille antanut, ja jätetään kuluttajan tehtäväksi kääntyä kirjeenvaihtajapankin puoleen, jos tiedot eivät ole riittäviä. Nyt käsiteltävässä asiassa Beobank kehottaa ennakkoratkaisua pyytäneitä tuomioistuinta antamaan tarvittaessa Sabadellille ”tuomioistuimen kehotuksen”, jotta tämä esittäisi asiakirjat, joiden avulla asianomaisen maksutapahtuman maksunsaaja voidaan yksilöidä. Jos tyydyttävää vastausta ei saada, on Beobankin mukaan aiheellista määrätä aloitettavaksi tutkinta oikeusapupyynnön yhteydessä, jotta Sabadellin hallintoelimiä voidaan kuulla. Näkemystään perustellakseen Beobank tukeutuu kyseessä olevaan säännökseen sisältyvään ilmaukseen ”tarvittaessa”. ZG sitä vastoin katsoo, että Beobankin on vastattava seurauksista, joita aiheutuu siitä, ettei Sabadell anna tietoja.

26 Tässä tilanteessa justice de paix du canton de Forest päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

- ”1) Onko maksajan maksupalveluntarjoajalla direktiivin 2007/64 38 artiklan – a alakohdan perusteella keinoja koskeva velvoite vai tulosta koskeva velvoite silloin, kun kyse on ’maksunsaajaa koskevien tietojen’ toimittamisesta?
- 2) Kattavatko tässä säännöksessä mainitut ’maksunsaajaa koskevat tiedot’ ne tiedot, joiden avulla voidaan tunnistaa maksunsaajana ollut luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö?”

Alustavat toteamukset

- 27 Ensinnäkin on todettava, että ennakkoratkaisupyyntö koskee direktiivin 2007/64 38 artiklan a alakohdan tulkintaa ja siten säännöstä, joka kuuluu kyseisen direktiivin 2 lukuun, ja että direktiivin III osastossa, jonka otsikko oli ”Maksupalveluehtojen avoimuus ja tietojenantovaatimukset”, säädettiin erillisistä maksutapahtumista.
- 28 Kyseistä 2 lukua sovellettiin, kuten direktiivin 2007/64 35 artiklan 1 kohdassa säädettiin, ”sellaisiin erillisiin maksutapahtumiin, jotka eivät kuulu puitesopimuksen piiriin”.
- 29 Ennakkoratkaisupyyntöstä ilmenee, että ZG:llä on Beobankissa pankkitili, johon hänellä on pankkikortti, jolla pääasiassa kyseessä olevat maksut on suoritettu.
- 30 Kuten Beobank, Tšekin hallitus ja Euroopan komissio väittävät, pääasiassa kyseessä olevat maksut eivät näissä olosuhteissa näytä olevan direktiivin 2007/64 III osaston 2 luvussa tarkoitettuja erillisiä maksutapahtumia, vaan ne kuuluvat kyseisen direktiivin III osaston 3 luvun, jonka otsikko oli ”Puitesopimukset”, soveltamisalaan.
- 31 Tätä 3 lukua sovellettiin kyseisen direktiivin 40 artiklan mukaan maksutapahtumiin, jotka kuuluvat puitesopimuksen piiriin. Saman direktiivin 4 artiklan 12 alakohdassa määriteltiin puitesopimus siten, että sillä tarkoitettiin ”maksupalvelusopimusta, jota sovelletaan tulevien erillisten ja peräkkäisten maksutapahtumien toteuttamiseen ja joka voi sisältää maksutilin perustamista koskevat velvollisuudet ja ehdot”.
- 32 Näin ollen on lähdettävä siitä, että direktiivin 2007/64 47 artiklan 1 kohdan a alakohtaa voitiin soveltaa pääasiassa kyseessä oleviin maksuihin.
- 33 Tästä seuraa, että hyödyllisen vastauksen antamiseksi ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle nämä kysymykset on ymmärrettävä siten, että ne koskevat direktiivin 2007/64 47 artiklan 1 kohdan a alakohdan eikä direktiivin 38 artiklan a alakohdan tulkintaa.
- 34 Toiseksi on huomautettava, että ZG vaatii ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa muun muassa pääasiassa kyseessä olevien sellaisten maksujen palauttamista, joita hän pitää oikeudettomina sen seurauksena, että Beobank oli hylännyt sille esitetyn vaatimuksen maksujen palauttamisesta sillä perusteella, että kyseisen pankin mukaan ZG oli tosiasiallisesti hyväksynyt maksut tai ainakin toiminut törkeän huolimattomasti.

- 35 Kuten unionin tuomioistuimen esittämiin kirjallisiin kysymyksiin annetuissa vastauksissa on vahvistettu, ZG:n nostama kanne perustuu talouslainsäädännöstä annetun lain VII.35 §:ään. Tällä pykälällä pannaan täytäntöön Belgian oikeudessa direktiivin 2007/64 60 artikla, jossa säädetään, että jos maksutapahtuma on toteutettu oikeudettomasti, maksajan maksupalveluntarjoaja palauttaa maksajalle kyseisen maksutapahtuman summan välittömästi ja tarvittaessa palauttaa veloitettun maksutilin sellaiseen tilaan, jossa se olisi ollut ilman oikeudettoman maksutapahtuman toteuttamista. Kyseisen direktiivin 61 artiklan 2 kohdan mukaan maksajan on kuitenkin vastattava kaikista menetyksistä, jotka johtuvat sellaisista oikeudettomista maksutapahtumista, jotka hän on aiheuttanut toimimalla petollisesti tai laiminlyömällä tarkoituksellisesti tai törkeän huolimattomasti yhtä tai useampaa kyseisen direktiivin 56 artiklassa tarkoitettua velvollisuuttaan.
- 36 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin näyttää katsovan, että jos unionin tuomioistuimen esitettyihin kysymyksiin antamien vastausten valossa ilmenee, että Beobank ei ole noudattanut velvollisuuttaan ilmoittaa ZG:lle direktiivin 2007/64 47 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettuja tietoja, se voi tämän perusteella tehdä päätelmiä muun muassa Beobankin velvollisuudesta palauttaa pääasiassa kyseessä olevat maksut.
- 37 Tässä yhteydessä on muistutettava, että unionin tuomioistuin on todennut, että direktiivin 2007/64 60 artiklan 1 kohdassa sekä 58 ja 59 artiklassa säädetty maksupalveluntarjoajien vastuuta koskeva järjestelmä on yhdenmukaistettu täysin. Tästä seuraa, että samaa tapahtumaa koskeva rinnakkainen vastuujärjestelmä ja kilpaileva vastuujärjestelmä, jossa maksupalvelunkäyttäjä voisi vedota kyseiseen vastuuseen muiden tapahtumien perusteella, ovat ristiriidassa kyseisen direktiivin kanssa (ks. vastaavasti tuomio 2.9.2021, C-337/20, CRCAM, EU:C:2021:671, 42 ja 46 kohta).
- 38 Direktiivillä 2007/64 käyttöön otetun oikeudettomia tai virheellisesti toteutettuja maksutapahtumia koskevan yhdenmukaistetun vastuujärjestelmän kanssa voi nimittäin kilpailla kansallisessa oikeudessa säädetty vaihtoehtoinen vastuujärjestelmä, joka perustuu samoihin tosiseikkoihin ja samaan perusteeseen, vain, jos näin yhdenmukaistetulle järjestelmälle ei aiheuteta haittaa eikä vaaranneta kyseisen direktiivin tavoitteita ja tehokasta vaikutusta (tuomio 2.9.2021, C-337/20, CRCAM, EU:C:2021:671, 45 kohta).
- 39 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 53 ja 60 kohdassa, kansallinen tuomioistuin ei voi jättää huomiotta kyseisessä direktiivissä vahvistettua maksutapahtumien kahtiajakoa, joka tehdään sen mukaan, ovatko tapahtumat oikeutettuja vai oikeudettomia, eikä se siten voi lausua pääasiassa kyseessä olevien kaltaisten maksujen palauttamisvaatimuksesta määrittämättä ensin, ovatko maksutapahtumat oikeutettuja vai oikeudettomia. Direktiivin 2007/64 60 artiklan 1 kohtaa, luettuna yhdessä sen 86 artiklan 1 kohdan kanssa, on esteenä sille, että maksupalvelujen käyttäjä voi saattaa maksupalveluntarjoajan vastuuseen sen vuoksi, että tämä on laiminlyönyt kyseisen direktiivin 47 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisen tietojenantovelvollisuutensa, siltä osin kuin tämä vastuu koskee maksutapahtumien summan palauttamista.
- 40 Tästä seuraa, että – toisin kuin ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin näyttää katsovan – Beobankin mahdollinen laiminlyönti, joka koskee ennakkoratkaisukysymyksissä tarkoitettua velvollisuutta ilmoittaa direktiivin 2007/64 47 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettuja tiedot, ei voi sellaisenaan johtaa velvollisuuteen palauttaa pääasiassa kyseessä olevat maksut.

- 41 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen antamista tiedoista ilmenee kuitenkin, että se katsoo, että se, minkälaisessa laitoksessa ZG vieraili ja minkälaisia palveluja siellä tarjotaan, voi vaikuttaa arviointiin siitä, olivatko pääasiassa kyseessä olevat maksut oikeutettuja vai oikeudettomia. Tätä seikka koskeva asianosaisten erimielisyys voitaisiin ratkaista, jos kyseisten maksujen saajan henkilöllisyys olisi tiedossa, mikä edellyttää sen selvittämistä, kenellä on viime kädessä velvollisuus ilmoittaa tässä yhteydessä tarvittavat tiedot. Ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee myös, että Beobank on esittänyt ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle pyynnön toteuttaa prosessinjohtotoimia, joiden tarkoituksena on pyytää kyseisten maksujen saajan maksupalveluntarjoajalta tiettyjä tietoja kyseisestä maksunsaajasta.
- 42 Tältä osin on muistutettava, että kansallisilla tuomioistuimilla on mitä laajimmat mahdollisuudet saattaa asia unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi, jos ne katsovat, että niiden käsiteltävänä olevassa asiassa on kysymys unionin oikeuden säännösten tai määräysten tulkinnasta tai pätevyyden arvioinnista, joita tarvitaan niiden käsiteltäväksi saatetun riita-asian ratkaisemisessa, ja että ne voivat vapaasti käyttää tätä mahdollisuutta missä tahansa asianmukaiseksi katsomassaan oikeudenkäyntimenettelyn vaiheessa (tuomio 14.11.2018, Memoria ja Dall’Antonia, C-342/17, EU:C:2018:906, 33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 43 Lisäksi unionin tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että yksinomaan kansallisen tuomioistuimen, jossa asia on vireillä ja joka vastaa annettavasta ratkaisusta, tehtävänä on pääasian erityispiirteiden perusteella harkita, onko sen unionin tuomioistuimelle esittämällä kysymyksellä merkitystä asian kannalta. Jos esitetty kysymys koskee unionin oikeuden säännöksen tai määräyksen tulkintaa tai pätevyyttä, unionin tuomioistuimen on siten lähtökohtaisesti ratkaistava se. Tästä seuraa, että olettamana on, että unionin oikeuteen liittyvällä ennakkoratkaisukysymyksellä on merkitystä asian ratkaisun kannalta. Unionin tuomioistuin voi kieltäytyä ratkaisemasta tällaista kysymystä ainoastaan silloin, kun on ilmeistä, että pyydettyllä unionin oikeuden tulkitsemisella ei ole mitään yhteyttä kansallisessa tuomioistuimessa käsiteltävän asian tosiseikkoihin tai kohteeseen, jos ongelma on luonteeltaan hypoteettinen taikka jos unionin tuomioistuimella ei ole tiedossaan niitä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, jotka ovat tarpeen, jotta se voisi antaa hyödyllisen vastauksen sille esitettyihin kysymyksiin (tuomio 7.9.2022, Cilevičs ym., C-391/20, EU:C:2022:638, 41 ja 42 kohta).
- 44 Tämän oikeuskäytännön mukaan on niin, että siltä osin kuin ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo – arvioidessaan sitä, ovatko pääasiassa kyseessä olevat maksut oikeutettuja vai oikeudettomia, ja tässä yhteydessä mahdollisesti toteutettavia prosessinjohtotoimia – tarpeelliseksi selvittää niiden tietojen luonteen ja laajuuden, jotka maksajan maksupalveluntarjoajan on ilmoitettava maksajalle direktiivin 2007/64 47 artiklan 1 kohdan a alakohdan nojalla, ennakkoratkaisukysymysten merkitystä pääasian ratkaisun kannalta ei voida kyseenalaistaa.

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

- 45 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustele kysymyksillään, joita on syytä tarkastella yhdessä, lähinnä, onko direktiivin 2007/64 47 artiklan 1 kohdan a alakohtaa tulkittava siten, että maksajan maksupalveluntarjoajan on ilmoitettava maksajalle tiedot, joiden avulla voidaan yksilöidä luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, joka on saanut maksajan tililtä veloitettujen maksutapahtuman summan, eikä pelkästään sellaisia maksua koskevia tietoja, jotka kyseinen palveluntarjoaja on saanut pyrittään siihen parhaansa mukaan.

- 46 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden määräyksen tai säännöksen tulkitsemiseksi on otettava huomioon sen sanamuodon lisäksi sen asiayhteys sekä sillä säännöstöllä tavoitellut päämäärät, jonka osa se on (ks. vastaavasti mm. tuomio 12.1.2023, Nemzeti Adatvédelmi és Információs Szabadság Hatóság, C-132/21, EU:C:2023:2, 32 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 47 Direktiivin 2007/64 47 artiklan 1 kohdan sanamuodosta on todettava, että kyseisessä säännöksessä säädetään, että maksajan maksupalveluntarjoajan on sen jälkeen, kun yksittäisen maksutapahtuman summa on veloitettu maksajan tililtä tai, jos maksaja ei käytä maksutiliä, kun maksutoimeksianto on vastaanotettu, ilman aiheetonta viivytystä ilmoitettava maksajalle tietyt tiedot siten kuin direktiivin 41 artiklan 1 kohdassa säädetään.
- 48 Tämän vaatimuksen täyttämiseksi maksajan maksupalveluntarjoajan on toimitettava direktiivin 2007/64 47 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti viite, jonka avulla maksaja voi tunnistaa kunkin maksutapahtuman, ja ”tarvittaessa maksunsaajaa koskevat tiedot”.
- 49 On kuitenkin todettava, että vaikka kyseisessä säännöksessä oleva maksunsaajan käsite on määritelty direktiivin 2007/64 4 artiklan 8 alakohdassa luonnolliseksi henkilöksi tai oikeushenkilöksi, joka on tarkoitettu maksutapahtuman kohteena olevien varojen vastaanottajaksi, kyseisessä direktiivissä ei kuitenkaan täsmennetä niitä ”tietoja”, jotka mainitun 47 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti on ilmoitettava maksunsaajasta.
- 50 Erityisesti on todettava, että viimeksi mainitun säännöksen sanamuodon perusteella ei voida määrittää, kuten ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin huomauttaa, onko velvollisuus ilmoittaa nämä tiedot keinoja koskeva velvoite vai tulosta koskeva velvoite, ja näin on muun muassa sen vuoksi, että säännöksessä on ilmaistu ”tarvittaessa”.
- 51 Tässä tilanteessa on tämän tuomion 46 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti tarkasteltava direktiivin 2007/64 47 artiklan 1 kohdan a alakohdan asiayhteyttä ja direktiivillä tavoiteltuja päämääriä.
- 52 Tässä yhteydessä on muistutettava siltä osin kuin on kyse merkityksellisestä asiayhteydestä, että – kuten direktiivin 2007/64 86 artiklan 1 kohdasta ilmenee – tämä direktiivi johtaa, kuten tämän tuomion 37 kohdassa todetaan, täyteen yhdenmukaistamiseen, minkä johdosta jäsenvaltiot eivät saa pitää voimassa tai ottaa käyttöön muita kuin kyseisessä direktiivissä annettuja säännöksiä, ellei siinä toisin säädetä, mistä ei kuitenkaan ole kyse kyseisen direktiivin 47 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen tietojenantovelvollisuuksien osalta. Näin ollen kyseisen direktiivin johdanto-osan 21 perustelukappaleessa täsmennetään, että jäsenvaltioiden tulisi voida säätää vain tämän direktiivin mukaisista tietojenantosäännöksistä.
- 53 Kun otetaan huomioon tällainen täysi yhdenmukaistaminen, on katsottava, että direktiivin 2007/64 47 artiklan 1 kohdassa säädetyt tietojenantovelvollisuudet ovat väistämättä velvollisuuksia, jotka jäsenvaltioiden on pantava täytäntöön ilman mahdollisuutta poiketa niistä, eivätkä jäsenvaltiot voi edes lieventää velvollisuuksia luokittelemalla ne keinoja koskeviksi velvoitteeksi tulosta koskevien velvoitteiden sijaan. Kyseisen 47 artiklan rakenteessa ei sitä paitsi ole mitään, minkä perusteella voitaisiin katsoa, että säätäessään velvollisuuksista, joista ilmenee täsmällisesti ne toimet, jotka on toteutettava, unionin lainsäätäjän tarkoituksena olisi ollut se, että tältä osin on ainoastaan pyrkimyksiä, eikä se, että vahvistetaan ne konkreettiset tavoitteet, jotka on saavutettava.

- 54 Tätä päätelmää tukee se, että direktiivin 2007/64 tiettyjen muiden säännösten sanamuodosta ilmenee selvästi, että pyrkimys riittää täyttämään näissä säännöksissä asetetut vaatimukset. Näin on muun muassa kyseisen direktiivin 74 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan tai 75 artiklan 1 kohdan neljännen alakohdan osalta, joiden mukaan maksajan maksupalveluntarjoajan on ”ryhdyttävä toimiin” saadakseen varat takaisin tai jäljittääkseen maksutapahtuman, joka on jäänyt toteuttamatta tai joka on toteutettu virheellisesti. Näin ollen voidaan loogisesti olettaa, että lainsäätäjä olisi käyttänyt vastaavia ilmaisuja kuin mainitun direktiivin 47 artiklan 1 kohdan a alakohdassa, jos pelkkä pyrkimys ilmoittaa maksunsaajaa koskevat tiedot maksajalle olisi riittävää kyseisessä säännöksessä säädetyn velvollisuuden täyttämiseksi.
- 55 Direktiivin 2007/64 47 artiklan 1 kohdan a alakohdan ilmaisusta ”tarvittaessa” on todettava, että – kun otetaan huomioon edellä esitetyt seikat – kyseistä ilmaisua ei voida ymmärtää siten, että maksupalveluntarjoajan on ilmoitettava maksajalle tiedot, joiden avulla maksunsaaja voidaan tunnistaa, vain siinä tapauksessa, että maksupalveluntarjoajalla on itsellään nämä tiedot pyrittiään siihen.
- 56 Mainittu ilmaisu on sitä vastoin ymmärrettävä siten, että sillä tarkoitetaan tässä yhteydessä sitä, että maksunsaajaa koskevat tiedot, jotka maksupalveluntarjoajan on ilmoitettava maksajalle sen jälkeen, kun maksutapahtuman summa on veloitettu maksajan tililtä tai kyseisen direktiivin 47 artiklan 2 kohdan mukaisesti sovittuna ajankohtana, käsittävät sellaiset tiedot, jotka maksupalveluntarjoajalla on tai jotka sillä pitäisi olla unionin oikeuden mukaisesti.
- 57 Tätä tulkintaa tukee direktiivin 2007/64 johdanto-osan 1, 21, 23, 40 ja 43 perustelukappaleesta ilmenevä tavoite, joka on maksupalvelujen yhtenäismarkkinoiden asianmukaisen toiminnan varmistamiseksi muun muassa se, että varmistetaan, että kyseisten palvelujen käyttäjät voivat helposti tunnistaa maksutapahtumat saamalla ”kaikkialla yhtä korkeatasoista ja selkeää tietoa”, joka on tarpeen ja riittävää sekä maksupalvelusopimuksen että itse maksutapahtumien osalta ja joka on suhteutettu käyttäjien tarpeisiin ja välitetty vakioidulla tavalla, ja tämän tarkoituksena on yhtäältä varmistaa täysin yhdenmukainen ja automaattinen maksutapahtumien käsittely ja toisaalta tehostaa ja nopeuttaa maksuja (ks. vastaavasti tuomio 21.3.2019, Tecnoservice Int., C-245/18, EU:C:2019:242, 28 kohta).
- 58 Tästä seuraa, että direktiivillä 2007/64 pyrittiin vahvistamaan korkea ”taso” niille tiedoille, jotka maksupalveluntarjoajien on toimitettava käyttäjille.
- 59 Tämän tuomion 57 kohdassa mainittujen vaatimusten noudattamiseksi niiden tietojen, jotka maksupalveluntarjoajan oli ilmoitettava maksajalle direktiivin 2007/64 47 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti, oli oltava riittävän täsmällisiä ja merkityksellisiä. Jos tiedot nimittäin eivät olleet edellä mainitun kaltaisia, maksaja ei niiden avulla voinut tunnistaa varmasti kyseessä olevaa maksutapahtumaa. Lisäksi muiden kyseisen direktiivin 47 artiklan 1 kohdassa säädettyjen tietojen, kuten esimerkiksi kyseessä olevan maksutapahtuman summan, arvo- tai vastaanottopäivän sekä tapauksen mukaan sovellettujen kulujen ja sovelletun vaihtokurssin ilmoittamisella ei ollut merkitystä maksajalle, koska maksaja ei voinut yhdistää kyseisiä tietoja tiettyyn maksutapahtumaan.
- 60 Koska direktiivin 2007/64 47 artiklan 1 kohdan a alakohdan ensimmäisessä lauseessa tarkoitettu ”viite, jonka avulla maksaja voi tunnistaa kunkin maksutapahtuman”, muodostuu kirjainten ja/tai lukujen yhdistelmästä, jotka valikoituvat pääasiallisesti tietoteknisten tarpeiden mukaan, eikä kyseessä oleva maksaja ei voi – vaikka viite soveltuu yhdenmukaiseen käsittelyyn

- yhdistää viitettä tiettyyn maksutapahtumaan, on todettava, että siltä osin kuin maksajan maksupalveluntarjoajan on ilmoitettava maksajalle tarpeelliset tiedot kyseisestä säännöksestä johtuvien kaikkien vaatimusten täyttämiseksi, tarkoitetaan väistämättä kyseisen 47 artiklan 1 kohdan a alakohdan toisessa lauseessa tarkoitettua lisäseikkaa eli ”maksunsaajaa koskevia tietoja”.
- 61 Tältä osin on muistutettava, että direktiivin 2007/64 johdanto-osan 27 perustelukappaleen mukaan tavassa, jolla maksupalveluntarjoajan oli annettava vaaditut tiedot maksupalvelunkäyttäjälle, oli otettava huomioon muun muassa kyseisen käyttäjän tarpeet.
- 62 Kuten lisäksi direktiivin 2007/64 johdanto-osan 46 perustelukappaleessa todetaan, juuri maksajan maksupalveluntarjoaja on se, joka tarjoaa maksujärjestelmän, tekee järjestelyjä väärin kohdistettujen varojen palauttamiseksi ja päättää useimmissa tapauksissa maksutapahtumassa mukana olevista välittäjistä. Tämä valvonta, jota se harjoittaa koko maksutapahtuman eri vaiheiden ajan, mahdollistaa myös sen, että se voi vaatia välittäjiä ilmoittamaan sille tarkoituksenmukaisia tietoja kyseessä olevasta maksunsaajasta muun muassa silloin, kun – kuten nyt käsiteltävässä asiassa – maksutapahtuma on suoritettu tällaisen välittäjän teknisellä laitteella.
- 63 Kuten direktiivin 2007/64 johdanto-osan 46 perustelukappaleessa myös todetaan, voidaan lisäksi odottaa, että välittävä laitos, tavallisesti ”neutraali” elin kuten keskuspankki tai selvitysyhteisö, joka siirtää maksettavan määrän lähettävältä maksupalveluntarjoajalta vastaanottavalle maksupalveluntarjoajalle, säilyttää tilitiedot ja voi toimittaa ne jälkimmäiselle aina tarvittaessa.
- 64 Esitettyihin kysymyksiin on kaiken edellä esitetyn perusteella vastattava, että direktiivin 2007/64 47 artiklan 1 kohdan a alakohdalla on tulkittava siten, että maksajan maksupalveluntarjoajan on ilmoitettava maksajalle tiedot, joiden avulla voidaan yksilöidä luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, joka on saanut maksajan tililtä veloitetun maksutapahtuman summan, eikä pelkästään sellaisia maksutapahtumaa koskevia tietoja, jotka kyseinen palveluntarjoaja on saanut pyrittään siihen parhaansa mukaan.

Oikeudenkäyntikulut

- 65 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (viides jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Maksupalveluista sisämarkkinoilla, direktiivien 97/7/EY, 2002/65/EY, 2005/60/EY ja 2006/48/EY muuttamisesta ja direktiivin 97/5/EY kumoamisesta 13.11.2007 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2007/64/EY 47 artiklan 1 kohdan a alakohdalla

on tulkittava siten, että

maksajan maksupalveluntarjoajan on ilmoitettava maksajalle tiedot, joiden avulla voidaan yksilöidä luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, joka on saanut maksajan tililtä veloitetun

maksutapahtuman summan, eikä pelkästään sellaisia maksutapahtumaa koskevia tietoja, jotka kyseinen palveluntarjoaja on saanut pyrittään siihen parhaansa mukaan.

Allekirjoitukset